

N:o 49.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 26 april 1902.

— — — — Andra Kammaren den 26 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående ändring i folkskolestadgan.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 6.)

(Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 1) utlåtande n:o 12.)

Till Konungen.

Med erinran om föreskrifterna i § 51 af gällande folkskolestadga, innehållande anvisningar om förfarande mot föräldrar eller målsmän, som tredskas att efterkomma de föreskrifter, hvilka blifvit meddelade i afseende på barns skolgångsskyldighet, eller visa sig så försumliga, att de ej tillhålla barnen att besöka skolan, har enskild motionär hos Riksdagen gjort framställning i syfte att genom förtydligande eller förändring af nyssnämnda § i folkskolestadgan husbonde, som har i sin tjänst minderårig skolpliktig, måtte förklaras vara dennes målsman i afseende å skyldigheten att sörja för den minderåriges skolundervisning.

I sin framställning utgår motionären derifrån, att bestämmelserna i § 51 af folkskolestadgan skulle kunna blifva utan åsyftad verkan, då skolpliktiga barn med sina föräldrars medgifvande antoge lagstadgad tjänst, och att sådana barns husbönder stode utom räckvidden för ifrågavarande

bestämmelsers tillämplighet, enär begreppet målsman i § 51 till äfventyrs icke i sig inrymde husbonde, som hade minderårig skolpliktig i sin tjänst. Dessa båda begrepp, »målsman» och »husbonde», sammanställer motionären med hvarandra och håller före, att, om de också icke, juridiskt taget, kunde sägas täcka hvarandra, de likväl i detta fall borde anses hafva samma innebörd, och att följaktligen enahanda förpligtelser borde åläggas båda kategorierna. Efter att hafva påpekat hurusom, enligt § 50 i folkskolestadgan jemte lagen angående minderårigas användande i arbete, det tillkomme arbetsgifvare att tillse, att minderåriga, som han använde i sin tjänst, erhöles undervisning enligt derom gifna föreskrifter, framhåller motionären, under åberopande för öfrigt af det förhållande, att enligt fattigvårdsförordningen husbondevælde och målsmanskap sammanfölla med hvarandra, såsom något helt naturligt, att husbonde, i och med det att han toge i sin tjänst minderårig skolpliktig, finge på sig öfverförd föräldrars målsmanskap i fråga om en sådan minderårigs skolgång. Men så naturligt detta än förefölle att vara, hade dock en motsatt åsigt gjort sig gällande. Härpå anför motionären exempel.

Riksdagen anser, att då folkskolestadgan afser obligatorisk skolpliktig och i § 51 innehåller föreskrifter gent emot föräldrars eller målsmäns tredska i afseende å barns skolgångsskyldighet samt det enligt § 50 i stadgan åligger hvarje husbonde att tillse, att hans tjenstehjons eller underhafvandes barn ordentligt besöka skolan, så böra ock nyssnämnda föreskrifter i öfverensstämmelse härmed utsträckas till husbonde, som har i sin tjänst minderårigt skolpliktigt barn. Riksdagen får fördenskull anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t i gällande folkskolestadga införa bestämmelser derom, att husbonde, som har i sin tjänst minderårigt skolpliktigt barn, skall vara skyldig sörja för att den minderåriga tjenaren kommer i åtnjutande af behörig skolundervisning, vid enahanda äfventyr, som för underlåtenhet häraf i afseende på föräldrar och målsmän i folkskolestadgans § 51 föreskrifves.

Stockholm den 26 april 1902.

Med undersätlig vördnad.